

ISABEL

UN CONTE DE JORDI BADIA

El despertador va tocar a les sis en punt, com cada dia feiner. Era dilluns. La Isabel el va apagar amb la mà esquerra i, sense tombar-se, va anar a buscar amb la mateixa mà esquerra la mà del Mia, per despertar-lo, com feia cada dia feiner. No la hi va trobar. Ni la mà, ni el cos. El Mia no hi era. Va ser llavors quan hi va caure: s'havia oblidat de canviar l'hora del despertador! El Mia era de viatge tota la setmana. I fins a les nou no havia de dur els nens al Cau. Els podia deixar dormir fins a les vuit, ben bé. La nit abans, després de tornar de l'aeroport, havien fet les motxilles i s'havien deixat a punt la roba que es posarien per marxar. Es dutxarien mentre ella els fes l'esmorzar. La Laia i el Martí se n'anaven de colònies. Havia esperat aquella setmana amb delit. Li marxava l'home a Corea i els nens a la Vall d'Aran. Es quedaria sola set dies, una setmana sencera sense haver de fer esmorzars, ni dinars, ni sopars per a ningú més que per a ella mateixa, ni rentar roba, ni planxar res que no fos seu, ni fer cap altre llit que no fos el seu... ni haver-se de llevar puntual a les sis per posar tota la família en dansa. *No comencem bé el dia. A veure com l'acabarem.*

Es va dir que ja no provaria de tornar a dormir, però que es quedaria quieta al llit fins a dos quarts de vuit, tal com s'havia proposat la nit abans, en el moment d'anar-se'n a dormir. *Una hora i mitja per mandrejar.* La claror s'havia anat filtrant per la persiana. Es va tombar cap al cantó de l'armari. El vent movia les làmines de la persiana i la llum que es filtrava jugava amb les vetes de la fusta. Hi dibuixava ombres de formes estrambòtiques. Li van semblar jeroglífics. O premonicions un punt sinistres. Va veure que la porta del cantó del Mia havia quedat mig oberta i que s'hi entreveia l'escopeta. El Mia havia agafat por, d'un temps ençà. Hi havia hagut darrerament massa assalts a masies aïllades com la seva. No podien estar tranquils. «Amb els gossos no en tenim prou», li havia argumentat. «Abans d'entrar-nos, si vénen per nosaltres, els mataran o, en el millor dels casos, els adormiran donant-los menjar enverinat, en cap cas no ens podran avisar; no lladraran». Per això havia pujat l'escopeta al dormitori. Primer, la tenia sota al llit. Però a ella li feia un no sabia què i li havia demanat que, sisplau, l'endrecés on ella no la pogués veure ni trobar. I ara l'havia descoberta a l'armari del Mia, en un lloc on mai no l'havia vista. *Per què l'havia canviada de lloc? Al vespre aniré a desar-la a l'armer del garatge.* Tot i que només de pensar que l'hauria d'agafar li feia venir basques i tremolors.

Es va llevar i va anar a tancar la porta de l'armari del Mia. *No comencem bé el dia,* es va repetir. Va tornar cap al seu cantó del llit. Però ja no s'hi va estirar. Es va treure la camisa de dormir i la va deixar damunt del llit. Es va treure les calces i les va deixar a terra. Es va quedar despullada. Es va posar les sabatilles i va anar al lavabo que hi havia a l'habitació. Va engegar l'aixeta de l'aigua calenta de la dutxa. Va asseure's a la tassa del vàter i va orinar. Mirava rajar l'aigua. Ja sortia calenta. Es va

estar una estona més assegurada a la tassa del vàter. Li agradava ficar-se a la dutxa amb el lavabo amarat del vapor, les rajoles regalimant escalfor i la mampara i el mirall de sobre la pica entelats i plorosos. Tant a l'estiu com a l'hivern. Era un costum que havia adquirit de petita i que li havia costat més d'una esbrancada dels pares, pel malbaratament d'aigua i gasoil, i de rondinades del marit. El Mia sempre tenia calor i no podia suportar entrar al lavabo i trobar-se'l fet una sauna.

Es va dutxar. Va agafar una tovallola humitejada i es va assecar el cos fumejant. Va penjar la tovallola i es va posar el barnús, sense cordar-se'l. Va anar cap a la pica. Va agafar el raspall que hi havia al damunt, darrera l'aixeta, i es va començar a pentinar. Tenia el cabells llisos i foscos, els duia tallats just per sota del clatell. Es mirava al mirall de damunt de la pica. S'hi veia borrosa. Va parar de pentinar-se. Es va mirar els pits. Els tenia grossos i plens, encara, però caiguts. Els va sostenir amb les mans, alçant-los fins a la posició original, com si volgués retornar-los el vigor perdut amb l'edat. Impossible. Els va deixar anar i li van caure i la van punxar dolguts i ofesos. Es va obrir del tot el barnús. Va mirar-se la panxa i el ventre i les cuixes. Anava depilada del tot. Feia anys que no hi tenia ni un pèl, allà baix. Al Mia li agradava així i ella s'hi havia acostumat, malgrat la incomoditat dels primers temps, quan s'havia de despullar davant d'altres dones i mostrar-los la seva vulva de nena. *D'on l'hauria tret aquesta dèria el Mia?*, es preguntava. *De Barcelona...? Vés a saber amb quines dones ha estat... quins plaers, o quins vicis, ha contret?* Ella no en tenia cap, de secret. Ni de desig ocult. El Mia havia estat el primer i l'únic home amb qui havia estat mai. Va recordar que ahir a la tarda, abans de marxar, havien fet l'amor. El cos se li havia envellit i deformat, se li havia arrugat la pell, n'havia perdut la brillantor i la tensió, però no havia oblidat la capacitat de sentir plaer, ni de donar-ne. Al contrari, *cada dia ets una mica més vell, sí, qui t'ha vist i qui et veu!, cos meu, però cada dia que passa ets més savi i més astut i tan entremaliat i agosarat com sempre*, va dir-se sense sentir consol.

S'havia entretingut. Va cordar-se el barnús. Va sortir del lavabo i de l'habitació i va anar a cridar la Laia i el Martí i es va anar a vestir. Van anar per feina. També els fills l'havien esperada, aquesta setmana, i no es van fer pregar. Es van alçar, es van dutxar, es van vestir, no es van oblidar de fer-se el llit i van esmorzar sense peresa, frisosos per anar-se'n una setmana sencera. Van arribar al Cau a l'hora fixada pels monitors.

—Isabel, vindràs a esmorzar amb nosaltres? —li va preguntar la Raquel així que l'autocar va tombar la cantonada per agafar la carretera i se'ls va perdre de vista—. Avui sí que has de venir amb nosaltres, que avui no tens cap excusa.

—Doncs, sí, sí que en tinc una, em sap greu, però no puc venir. He d'anar a Manresa, que de fa dies em tenen guardat un llibre que els vaig demanar.

—Dona!, sembla que ens evitis.

—No, no és això, ja ho saps.

—Però si aquesta setmana no sabràs què fer, no te'n sabràs avenir, d'estar-te sense home ni fills.

—No et pensis. No tinc l'home ni els fills, però hi ha les gallines, els conills, l'hort... i les verdures i les bèsties no saben res de viatges, colònies ni festes. Prou que ho saps, tu.

La Isabel era filla de pagesos. I hagués estat pagesa si els costums d'aquest país no fessin el fill l'hereu únic de la hisenda. Ella hagués volgut estudiar per ser pèrit agrícola i haver-se fet càrrec de les terres i les granges, manegar el tractor i la sembradora i totes les altres màquines. Li hauria agradat ser el seu germà petit per menar la vida que ell havia tingut. Però, s'havia hagut de conformar amb una vida de mestressa de casa, primer ajudant la mare a fer el menjar als homes, als dos de casa i als

que tenien llogats tot l'any i als que llogaven per la collita, i dur-los-el al tros, i després a casa seva, per a un marit enginyer i els dos fills. Ni les gallines, ni els conills que criava i matava per cuinar-los, ni el porc que engreixava cada any i que mataven pels volts de Sant Martí, ni l'hort que feia anar tot l'any, malgrat el clima tan poc avinent, li guarien la frustració de no haver estat pagesa. «Visc a pagès, en una casa de pagès i sóc filla de pagesos de tota la vida, però jo només sóc una mestressa de casa», corregia sempre.

—Però, té, demà sí que vindré. A quina hora us trobeu?

—Entre quarts de deu i les deu, al Cafè.

—D'acord. Ja hi podeu comptar. Demà segur que vinc.

Es van acomiadar.

Va agafar el cotxe i va enfil·lar l'Eix en direcció a Manresa. Dijous l'havia trucat el Sergi que ja li havia trobat els Nou Contes de Salinger i que el podia passar a buscar quan volgués. Havia descobert Salinger feia poc, gràcies al Sergi. Estava llegint *El vigilant en el camp de sègol*. Estava a punt d'acabar-lo. El Sergi regentava una llibreria de vell. Hi va entrar un dia per casualitat i va ser una sort. «Busca algun llibre en concret?», li havia preguntat sortint del darrere d'un escriptori atapeït de llibres i arxivadors i fitxes. Era la primera vegada que hi entrava. No sabia que hi hagués aquella llibreria de vell a Manresa. La veritat és que no s'havia preocupat mai de saber si n'hi havia alguna. Anava directament a Barcelona. O, des que tenia connexió d'Internet al mas, se'ls feia dur per correu. Sempre preferia una edició antiga a una de nova. I, si era el cas que podia triar entre diversos exemplars, escollia aquells que haguessin passat per moltes mans i que estiguessin subratllats i amb anotacions a les vores, més que no pas pel preu o el seu estat de conservació. Així, vivia la història de la novel·la i, alhora, s'imaginava la dels seus antics propietaris a partir dels passatges remarcats i els comentaris deixats. N'hi feia de nous, aprovava les opinions dels lectors anteriors, o bé les negava, en un diàleg diferit que potser algun altre lector continuaria anys a venir.

Amb el Sergi van entendre's de seguida. Ella li va explicar els seus gustos literaris i ell li va dir que es deixés de tanta Jane Austen i germanes Brontë, i de Flaubert i Balzac, i de Pérez Galdós, Baroja i Mercè Rodoreda, i la va fer entrar a la literatura nord-americana del qual n'era un entusiasta i expert. «...i sàpiga que hi ha vida més enllà de Roth, McCarthy i DeLillo. El Pynchon ja no li esmento perquè és un bluf que no hi ha qui l'entengui, perquè no diu res que s'hagi d'entendre, diguin el que diguin els crítics amb el Bloom i el seu cànon al davant de tots». Li costava seguir-li els raonaments, però li feia gràcia i se l'escoltava amb una fe entusiasta.

El Sergi era menut i anava encorbat com un nas de bruixa. Duia unes ulleres de l'any de la picor, de pasta negra, amb uns vidres gruixuts. Tot el seu cos delatava les hores que s'havia passat encauat entre llibres. Tenia un parlar decidit que no s'esqueia a la seva figura tímida i trencadissa.

A la llibreria hi havia un desordre fenomenal. Els llibres estaven apilats damunt de taules i lleixes deformades pel pes i en caixes sota les taules i al costat de les lleixes, els passadissos s'havien convertit en senderoles, de tants embalums com hi havia escampats; tot semblava fet i deixat estar. I, això no obstant, enmig d'aquell caos fascinant, el Sergi s'orientava amb una precisió inaudita. Era capaç de trobar qualsevol llibre a la primera i sense necessitat de consultar cap de les fitxes que confeccionava amb minuciositat. La Isabel havia estat testimoni d'aquest sentit de l'orientació tan prodigiós. Sabia quins llibres tenia i on els tenia situats. També va fixar-se que no hi havia ni un dit de pols en tot aquell cafarnaüm. Aquella llibreria semblava el cau d'una rata de biblioteca i, tanmateix, hi havia la netedat i la pulcritud d'algú que havia fet dels llibres la raó de la seva existència.

També la imatge del Sergi era endreçada, tot i el seu físic tan castigat i fet malbé.

Es va deixar guiar pel Sergi i se li va obrir un món literari nou que la va fascinar. Sempre havia pensat que, no havent pogut ser pàgina, li hauria plagut ser bibliotecària o treballar en una llibreria, per tenir de la lectura la seva feina de cada dia. I aconsellar lectors com ella, necessitats d'una mà que les acompanyés. Només de petita ho havia pogut fer, de llegir a cor què vols i sense pressa. Després, hi va haver la mare demanant-la a tothora; i ara hi havia la feina de casa, que la deixava rebentada i sense esma ni temps.

—El proper que li portaré és de l'Edward Abbey. El coneix?

—No, no n'havia sentit a parlar mai.

—Li agradarà.

—Segur que sí.

—Bé, ja em dirà què li han semblat els contes del Salinger. La traducció del Monzó és molt acurada.

—*El vigilant...* em té entusiasmada. Segur que els contes també seran tan bons com la novel·la. Passiu-ho bé.

—Estigui bé.

Encara era d'hora quan va sortir de la llibreria de vell del Sergi. Va pensar que tenia gana i es va ficar a l'Òscar. Va veure una taula lliure al fons i va anar a seure-hi. Va passar per davant d'una taula amb tot de nois. Devien tenir divuit anys, any amunt, any avall. Va notar que se la miraven. S'havia posat uns texans i una brusa de fil, blanca. Malgrat els dos fills i l'edat, i el pas inexorable dels anys, mantenia un bon tipus. Era alta, s'havia mantingut prima i proporcionada i tenia un pit esponerós. Quan ja estava asseguda, li va venir el cambrer per fer la comanda. Es van saludar. Es coneixien d'altres vegades. I, encara que sempre prenia el mateix, cada cop se li acostava i li anotava la comanda en el seu bloc. Li va demanar un entrepà de pernil ibèric, una cervesa i, per a encabat, un cafè molt curt i una aigua ben freda.

—Però, fins que no m'hagi acabat l'entrepà i la cervesa, no em portis ni el cafè, ni l'aigua, Lluís. Moltes gràcies.

—D'acord —va dir el Lluís i va tornar-se'n darrere la barra.

La Isabel va treure de la bossa la novel·la del Salinger i la va obrir pel punt. Ja n'havia llegida més de la meitat. *Aquesta tarda l'acabaré i a la nit començaré els contes.*

Els nois la continuaven mirant i es feien comentaris. No els sentia, tampoc no els mirava, però els intuïa. *Vestida encara em faig mirar, però si em veiéssiu despullada...; vés a saber què faríeu, sortir corrents cames ajudeu-me!, que ni el baf de la dutxa pot amagar els estralls que el temps va deixant en el meu cos.*

Va aixecar el cap i se'ls va mirar. Encara no ho havia fet. Joves convençuts que es menjarien el món d'una mossegada, *pobres ignorants que no saben que, abans no hagin pogut clavar-hi la primera queixalada, la vida se'ls haurà escolat com la sang dels conills pel forat de l'aigüera.* Es va adonar que un dels nois era de Ragàs. No l'havia conegut perquè a l'entrar el tenia d'esquena. Li va venir al cap la Jesús. Mai no li havia caigut bé, la Jesús. I s'havia afegit a l'escarni col·lectiu que el seu cas havia provocat a Ragàs. Deixar el marit i anar-se'n amb un noi quinze anys més jove..., ella no l'hauria feta mai, una cosa així. «El que passa és que li teniu enveja», li havia dit el Mia cansat d'escoltar-la. «Què vols dir, que totes frisem per anar-nos-en amb un marrec?» «No n'és cap, de marrec, el Bernat». «No ho deus dir pas per mi, oi?». «No, no ho dic per tu ni ho dic per ningú en concret, però és el mateix que dieu vosaltres, les dones, quan parlem d'un home que ha deixat la dona i se n'ha anat

amb una de vint anys, que si poguéssim, que si en trobéssim alguna que ens fes cas i tinguéssim els calés d'aquell, tots hi aniríem bavejant. Doncs, au, ja teniu un cas a l'inrevés. I què?». *I si el Mia tingués raó i fos enveja, el que em causa la Jesús?*, va pensar uns dies més tard. La Jesús sempre havia fet el que havia volgut, a l'escola sempre acabava sortint-se amb la seva i de gran també feia sempre el que volia, petés qui petés. I ella, en canvi... no havia acceptat ni anar a fer un cafè amb el Sergi. Per què? *No en tinc cap necessitat. Amb el Mia hi estic bé. Estem bé, tots dos.*

Va deixar estar els nois, que la miressin i la despullessin i fantasiegessin tant com volguessin. I es va submergir en la història del Holden Caulfield.

Va arribar a casa a l'hora de dinar. Abans d'entrar, va deixar anar els gossos. Hi havia el Roc, un pastor alemany de deu anys, força atrotinat, i l'Aucell, una filla seva, tan afectuosa i fidel com el seu pare, i el Tifu i el Tofu, els dos gossos caçadors del Mia, una barreja de Beagle i de Podenc, de caràcter juganer i arrauxat, imprevisibles completament. Els va canviar l'aigua, que tenien bruta i calenta, i s'hi van abraonar. Després va anar a veure les gallines. Hi havia dos ous i els va agafar, abans la Blanqueta no els piqués. Aquella gallina s'havia tornat vella i estúpida. D'unes setmanes ençà, li havia agafat la malícia de picar els ous de les altres fins a trencar-los. S'havia fet vella i les altres l'havien passada al davant. Potser era per això. Els trencava els ous que posaven i covaven per enveja i gelosia, perquè ella ja no en pondria ni en covaria mai més cap. Perquè el gall ja no la buscava. L'hauria hagut de sacrificar i fer-ne un bon caldo, però no s'hi havia vist amb cor. No li havia passat mai amb cap animal, tants com n'havia criats. Però la Blanqueta havia estat una gallina especial. Era un exemplar magnífic. L'havia arribat a estimar, si és que els sentiments que es poden arribar a tenir envers una gallina són definibles en termes d'estimació. El cas és que no es veia amb cor de matar-la. Però li dolia veure-la patir, perquè no suportava adonar-se que s'havia fet vella i que en el corral ara regnaven d'altres lloques joves i ufanes.

Va entrar a casa. Va anar a la cuina. Va deixar els dos ous a l'ouera i va anar cap a la nevera. La va obrir. Mentre mirava què hi tenia per dinar, va agafar l'ampolla d'aigua i en va veure a galet, fent un raig prim amb el dit gros i l'índex, com havia vist fer a l'avi i al pare. Hi havia una mica de pasta en un tàper i tres trossos de pizza d'espínacs en un plat, restes del sopar d'anit amb els fills. Va col·locar la pasta en el plat amb els talls de pizza i els va posar al microones. Mentre s'escalfaven, va encendre el televisor i va parlar taula. Encabat de dinar, va anar a la sala d'estar, va engegar-hi el televisor, es va estirar al sofà i s'hi va endormiscar. Es va deixondir quan el culebrot de TV3 s'acabava. Tant se li'n donava. Se'ls mirava tots, però no en seguia mai cap. Es va aixecar. Va tornar a la cuina. Es fa ver un te verd, amb menta fresca de l'hort que havia collit diumenge de bon matí i que havia posat en un got d'aigua, va omplir una gerra d'aigua i hi va buidar tota una glaçonera, va agafar la novel·la de Salinger de la bossa, que havia deixat damunt de la taula de la cuina en arribar, i va anar cap al jardí.

La casa l'havien construïda en un tros dels pares d'ella, a uns dos quilòmetres de Ragàs. Hi havia hagut una masia: Cal Torrent, pel torrent que hi passava ben a prop, tot i que mai no havien vist baixar-hi ni un fil d'aigua. Quan els pares d'ella van comprar la finca, la casa ja era derruïda. No en van aprofitar res, ni les poques pedres que hi havien romàs, tan sols el dret d'edificar de bell nou. La casa recordava les masies per la seva forma i distribució, però havien utilitzat materials ben distints, res de fusta ni de pedra, només formigó, ferro i vidre.

El jardí era a la part del darrere. Hi havia un roure i una alzina al bell mig, amb una hamaca penjada de l'un a l'altra. I, al peu de l'alzina, una taula rodona amb dues cadires de ferro. Va deixar-hi

la gerra d'aigua amb els glaçons i la tassa del te, va asseure's i es va posar a llegir. Al cap d'una estona, va arribar el Roc, li va buscar la mà, ella li va tustar el cap i llavors ell es va estirar ben a prop seu.

Va acabar *El vigilant...* cap a quarts de nou. La gerra d'aigua era mig buida. Tots els glaçons s'havien desfet. Es va alçar. Va tornar cap a la casa. Va endreçar el llibre a les lleixes de la biblioteca. Va anar a la cuina. Va buidar la gerra a l'aigüera i la hi va deixar. Va esbandir la tassa de te i la va posar al rentaplats. *Buf, he de pixar* urgentment. Va anar al vàter del costat de la cuina i s'hi va estar una bona estona. En sortir, va anar a donar menjar als gossos i a les gallines i als conills i al porc, abans no es fes fosc del tot, va anar a l'hort, va collir-hi dos tomàquets, que es faria per sopar amanits amb tonyina, i va regar. Encabat, va tornar a la cuina. S'havia fet fosc. Es va amanir els dos tomàquets, hi va posar al damunt una llauna de tonyina, va agafar una ampolla de vi negre que hi havia oberta a la nevera, i va sopar. No va engegar el televisor. Tenia ganes d'enllestir i anar-se'n al llit.

Quan va acabar de sopar, va plegar la copa, el plat i els coberts i els va posar al rentaplats. Encara no era prou ple per engegar-lo. *Demà al matí, després d'esmorzar...* Va llançar l'ampolla de vi al cubell del vidre. Es va adonar que la bossa d'escombraries era plena. *Cony de Martí!, mira que li vaig dir ahir al vespre que les anés a llançar; bé, demà al matí també...* Va abaixar les persianes, va anar a tancar amb pany la porta del darrere i va pujar cap a l'habitació. Es va despullar. Només es va deixar posades les calces. Va agafar els sostens, els va mirar i els va olorar *demà me'ls tornaré a posar* i els va deixar damunt de la butaca. Va agafar els texans que havia deixat damunt del llit i els va plegar. Va agafar la brusa que també era damunt del llit i va anar cap a l'armari, va obrir la porta i va agafar un penjador i hi va penjar els pantalons i la brusa. Va tancar la porta de l'armari. Va ser en aquell instant quan es va recordar de l'escopeta. Li havia marxat del cap. *Demà...* Va tornar cap al llit. Va agafar la camisa de dormir que tenia sota el coixí i se la va posar. Va anar cap al lavabo. Va anar a la tassa del vàter, en va alçar la tapa, es va abaixar les calces i s'hi va asseure. Va orinar, amb els colzes damunt dels genolls i el cap repenjat damunt els palmells. Encabat, va agafar paper higiènic, el va doblegar i es va eixugar sense aixecar-se, va deixar caure el paper, es va aixecar, es va apujar les calces, va pitjar el botó per tirar l'aigua i va abaixar la tapa. Ho va fer tot sense mirar. Va anar cap a la pica i s'hi va rentar les mans i les dents. Va tornar cap al llit. En va enretirar el nòrdic i s'hi va estirar, sense tapar-se. Va agafar els *Nou contes* que havia deixat damunt la tauleta. Es va mirar la portada. No va saber què pensar-ne. Va obrir el llibre i va buscar l'índex: «Un dia esplèndid per als peixos plàtans», va llegir. *Quin títol més suggeridor*, tot i que no sabia què li suggeria, *i tan intrigant*. De la resta de títols es va fixar en els de «L'Home Rialler», «Allà baix a la barca» (aquest li evocava el títol d'un conte de Hemingway que havia llegit feia poc, recomanació del Sergi, és clar: «Allà dalt, a Michigan») i «Boca preciosa i verds els meus ulls». Va girar el full. La dedicatòria, «Per a DorothyOlding i GusLobrano» no li deia res. No sabia qui eren. A la pàgina següent hi havia un problema zen com a endreça: «Sabem quin so fan dues mans que aplaudeixen. Però quin so fa una sola mà que aplaudeix?». S'hi va aturar. La va rellegir. I va pensar: *no som capaços d'escoltar el soroll que fa un sola mà*. Va alçar els ulls del llibre i se li van anar a posar a la porta de l'armari del Mia. Al darrere hi havia l'escopeta. No la veia, però sabia que hi era. La intuïa. Va deixar el llibre a la tauleta de nit, es va alçar i va anar cap a l'armari del Mia. Va obrir-ne la porta. *Me n'hauria hagut de recordar*. Va allargar la mà, la va tocar, primer el canó, era fred i dur, li va produir esgarripança. Després va baixar la mà cap a la culata. Hi va passar els dits. La va agafar. Era més pesant del que s'havia pensat. Va tancar la porta de l'armari amb el maluc i va tornar al llit amb l'escopeta a les mans. La va posar al damunt del llit, al cantó del Mia, el canó repenjat damunt del coixí. *És pitjor intuir-ne la presència*,

que no pas veure-la. Es va estirar. Tampoc no es va tapar. Feia calor i tota ella es notava entresuada. Va agafar el llibre de la tauleta i va començar a llegir el primer conte. Era el mateix Salinger que l'havia entusiasmat amb *El vigilant...* Avançava lentament. No hi havia anotacions. Només un nom a la pàgina 15: Txèkhov. No ho va entendre. N'havia llegit algunes obres: *L'oncle Vània*, *Les tres germanes* i *La gavina*. Abans d'endinsar-se en la literatura nord-americana, el Sergi li havia fet llegir Tolstoi, Dostoievski i Txèkhov. Però aquella referència que algun lector havia deixat escrita, no la comprenia. De tant en tant, els ulls se li anaven cap a l'escopeta. No hi podia fer més. Necessitava mirar-la per deixar d'intuir-la. Va provar de llegir tenint-la agafada. *Potser si la toco tota l'estona...*

Ja gairebé havia arribat al final. Era una història ben estranya. Va trobar un punt. Va girar el full i va veure que ja només li quedava la darrera escena. Es va aturar i va provar d'imaginar-se què hi passaria. Res. El final li semblava imprevisible. Llavors, va deixar el llibre a la tauleta. Es va mirar l'escopeta que no havia deixat de tocar i la va agafar amb les dues mans. Se la va posar entre les cames, amb la culata repenjada a l'entreuix i el canó damunt del pit. *Com...* ? Es va posar el canó dins de la boca.

Només els gossos van sentir el tret. De primera es van espantar. Es van quedar quiets, amb el cap alçat i les orelles dretes i escrutadores. Van restar muts i atents al silenci revingut. Va ser el Roc, el vell pastor alemany, el primer a comprendre l'argument que aquell tret sorprenent i inesperat havia desenllaçat. Va fer un lladruc de por i es va posar a udolar, tristament i fidel.

Mentrestant, a Arties, la Laia i el Martí rentaven els plats del sopar i parlaven dels jocs que farien aquella primera nit de les colònies. I a Seül, tot i ser primera hora del matí, el Mia encara no havia anat a dormir. S'estava follant per tercera vegada una puta coreana que deuria fer un mes ben bo que no es depilava i que havien seleccionat expressament per a ell.

JORDI BADIA PEREA (Sabadell, 1963). Periodista i escriptor.
És autor de la novel·la *Maria Closa* (2012).